

Ouders, liever rijk dan kwijt?

↑ MARIEKE REITSMA

Als (onopgeleide, vrijwillige) jeugdtrainer hinkte ik altijd op twee gedachten als het ging om ouders. Enerzijds een potentiële bron van verstoring: ze roepen langs de lijn of maken je zenuwachtig als ze staan mee te kijken bij de training. Anderzijds bieden ze welkomme hulp. Laatst nam een moeder spontaan de training over toen ik ziek was. Op zondag hebben de kinderen om de beurt een grote bak fruit mee voor na de wedstrijd.

Uit onderzoek van het Mulier Instituut naar een pedagogisch sportklimaat blijkt dat ruim een derde van de verenigingsbestuurders (enigszins) ongewenst gedrag van ouders langs de lijn ervaart en dat 17 procent van de ouders zich weleens zorgen maakt over de begeleiding van zijn/haar kind bij de sportvereniging. Kortom, ouders zijn betrokken bij hun

kind en uiten dat op verschillende manieren. Vaak prettig, soms wat minder prettig. Uit het onderzoek blijkt ook dat een deel van de ouders eigenlijk geen zicht heeft op hoe trainingen en wedstrijden gaan en weinig betrokken is bij de vereniging.

Maar hoe ga je daar als trainer mee om? Omgaan met ouders is niet voor elke trainer een vanzelfsprekendheid. Bovendien is iedere ouder anders, net als kinderen. De een staat vooraan voor een rijbeurt, de ander zie je nooit. Het is dus zoeken naar balans. Op storend geroep langs de lijn moet worden aangesproken, en soms is een beetje afstand voor ouders niet verkeerd. Maar openstaan voor nieuwe ideeën en een hoge ouderbetrokkenheid kan ook veel opleveren. Voor trainers is steeds meer ondersteuning beschikbaar, ook op pedagogisch-didactisch vlak. Het is belangrijk dat daarin ook aandacht voor de omgang met ouders wordt meegenomen. Zodat trainers zich prettig

voelen in hun rol en kunnen handelen indien nodig, maar vooral omdat het voor trainer, ouder, vereniging én kind veel oplevert als de omgang goed is en ieders verwachtingen duidelijk zijn.

Dat vergt best een lerende (en kwetsbare) houding van de trainer. Mijn ervaring is dat mindere betrokkenheid lang niet altijd onwil is, maar soms ook onbekendheid. Was het twee jaar geleden volledig stil als ik vroeg wie een keertje wilde helpen met coachen, vorig jaar wierp een eerste vader zich 'dan maar' op. Hij bekende bij de eerste wedstrijd dat hij het leuk, maar vooral heel spannend vond. Dit seizoen is er een wisselend coachgroepje van drie vaders. ●

Marieke Reitsma is onderzoeker bij het Mulier Instituut en betrokken bij onderzoek naar de sportcultuur op de sportvereniging en een pedagogisch sportklimaat voor de jeugd.